

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Boros Béla ügyvéd által képviselt I. r. és (ugyanottani lakos) II. r. felperesnek a dr. Koppányi Tibor jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságon 7.K.30.532/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. március 11-én kelt 7.K.30.532/2007/6. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperesek részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 7.K.30.532/2007/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az I.r. felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 347.700 (háromszáznegyvenhétezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Kötelezi a II.r. felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 330.200 (háromszázharmincezer-kettőszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az első fokú adóhatóság a felpereseknél 2001-2005 évek vonatkozásában személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás adónemekben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le. Ennek eredményeként külön határozatával az I.r. felperes terhére 6.621.735 Ft adókülönbözetet, a II.r. felperes terhére 6.235.716 Ft adókülönbözetet állapított meg. Ehhez kapcsolódóan adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére is

kötelezte a felpereseket. Az adóhatóság elfogadta a felperesek családi kölcsöneire való hivatkozását, ugyanakkor nem fogadta el a felperesek ukrán üzleti partnerétől 2004. április 14-én folyósított összesen 25 millió Ft-ot kitevő kölcsönt, mivel a felperesek hitelt érdemlően bizonyítani, ellenőrizhető adatokkal alátámasztani nem tudták a gazdasági esemény megtörténtét.

A felperesek fellebbezését az alperes 1941231663 számú és 1941231641 számú határozataival elutasította, és az első fokú határozatokat helybenhagyta. Hivatkozott az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 108. és 109. §-aira azzal, hogy az adózó a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést hitelt érdemlő adatokkal nem tudta igazolni. A bizonyítékok mérlegelése alapján megállapította, hogy a kölcsönt nyújtó nem rendelkezett fedezettel, nem adhatta kölcsön a kérdéses összeget.

Az alperes határozatai ellen a felperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet azzal, hogy a hivatkozott kölcsönszerződés tartalma, a kölcsön nyújtása hitelt érdemlően bizonyításra került, az adóhatóság a bizonyítékokat nem kellő súllyal és okszerűtlenül mérlegelte. A kölcsönt adó rendelkezett a vitatott pénzösszeggel.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperesek a kölcsönszerződésre vonatkozó teljes bizonyító erejű magánokirat felmutatásával az Art. 109. § (3) bekezdésében rájuk rótt bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, és a Pp. szabálya szerint a bizonyítási teher nem fordult meg. Az alperes több okból is megkérdőjelezte a magánokirat tartalmi hitelességét, így a perben továbbra is a felperesekre hárult a bizonyítási teher.

A felperesek bizonyítási indítványait az első fokú bíróság - mint sürgősségi - elutasította azért, mert már az adóigazgatási eljárás során is megtörtént a tanúk meghallgatása, részben az ukrán adóhatóság a bevallási kötelezettség hiányában az ukrán magánszemély jövedelmére nyilatkozatot nem adott.

A Pp. 339/B. §-ára hivatkozással megállapította, hogy az adóhatóság okszerű mérlegelés eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy az ukrán magánszemély tekintetében a felperesek nem tudták igazolni, hogy e személy rendelkezett megfelelő forrással a nagy összeget kitevő kölcsönhöz. Az alapos kétséget éppen az ukrán magánszemély, továbbá házastársának és édesanyjának nyilatkozatai támasztották alá a forrásokat illetően.

A jogerős ítélet ellen a felperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet kérve annak hatályon kívül helyezését és keresetüknek történő helyt adást azzal, hogy teljes bizonyító erejű

magánokirattal igazolták a kölcsön megtörténtét. A magánokirat tartalmát az alperesen kívül senki nem vonta kétségbe. Amennyiben a magánokirat valódiságát a bíróság kétségbe vonja, a bizonyítást szükségessé kellett volna tennie.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 109. § (1) bekezdése értelmében, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. A (3) bekezdés alapján a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja. E szabályozás értelmében az adóhatóságnak kell bizonyítania a becslési eljárás alkalmazásának szükségességét, ezt követően az adózónak kell bizonyítania a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést. A Legfelsőbb Bíróság az ún. vagyonosodási eljárásokban már több eseti döntést hozott, melyben elvi érveléssel mutatott rá arra, hogy a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózónak kell hitelt érdemlő adatokkal igazolni. (KGD 2006/114., EBH 206/1462.)

Az első fokú bíróság a közigazgatási eljárás és a peres eljárás iratai alapján azt állapította meg, hogy a felperesek nem tudták hitelt érdemlően igazolni a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést. A felperesek felülvizsgálati kérelmében a tényállás megállapítását és a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelését vitatta.

A Pp. 275. § (1) bekezdése értelmében, a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A Legfelsőbb Bíróság egységes ítélezési gyakorlata értelmében, a felülvizsgálati eljárásban - az eljárás rendkívüli perorvoslati jellegére figyelemmel - a tényállás módosítására, a bizonyítékok újraértékelésére vagy felülmérlegelésére általában nincs lehetőség. Erre csak akkor van mód, ha a jogerős határozatot hozó bíróság tényállást nem állapított meg, vagy a megállapított tényállás iratellenes megállapításokat tartalmaz, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte.

A Legfelsőbb Bíróság ennek alapján vizsgálta a jogerős ítéletet és megállapította, hogy a felperesek által felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet a fenti hibáktól mentesen, minden felperesi hivatkozás tekintetében részletesen megállapította a tényállást, a

bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint értékelte és a Pp. 221. § (1) bekezdésére figyelemmel azt megfelelő részletességgel indokolta. A bizonyítékok mérlegelésénél a Legfelsőbb Bíróság nem tapasztalt olyan kirívóan okszerűtlen mérlegelést, amely lehetőséget biztosítana a bizonyítékok újraértékelésének vagy felülmérlegelésének.

A hivatkozott ukrán kölcsönrel kapcsolatos körülményeket vizsgálta az első fokú bíróság, és a bizonyítékok mérlegelése alapján okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek e körben az adóalaptól való eltérést, hitelt érdemlő adatokkal nem tudták igazolni.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felpereseket a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján személyenként kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperesek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján személyenként kötelesek az államnak megfizetni.

Budapest, 2009. május 21.

Dr. Madarász Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró